Petak, 06.12.2013.g.

Danas ujutro na misi zornici čuli smo od našeg dragog kapelana dvije

istinite priče o dva čovjeka. Koji su svojim životom proslavili Gospodina.

Prva priča je bila o autoru one prekrasne duhovne pjesme "MILOST".

Na početku svoje kratke propovijedi, dragi nam je kapelan ispričao da je

riječi te pjesme napisao neki čovjek negdje sredinom 18. stoljeća.

Taj čovjek je za svoj posao odabrao zarobljavanje i prevoženje robova iz

Afrike u Ameriku. Jedan vrlo prljav i čovjeka nedostojan posao. No tako

je to bilo u ona vremena.

I tako, vozeći jednom uhvaćene crnce u Ameriku, da tamo budu robovi,

njegov brod doživio je veliku oluju na moru. Ona je bila tako jaka da je

prijetila da će svakog trenutka potopi brod i sve što je bilo na njemu.

Taj čovjek, vlasnik broda, stojeći za kormilom i pokušavajući ga provesti

kroz oluju, vidjeći koja im pogibao prijeti, sjetio se GOSPODINA BOGA

i povikao: "GOSPODINE, SMILUJ NAM SE!"

KOLIKO SAMO VJERE U TIM RIJEČIMA!

I oluja se malo pomalo stišala i svi su se spasili. I poslije, u svojoj

brodskoj kabini, on je shvatio da je počelo njegovo obraćenje, jer je

počeo vjerovati DA GOSPODIN BOG STVARNO POSTOJI I DA IH

JE ON PROVEO SIGURNO KROZ OLUJU.

I tako je počelo obraćenje tog čovjeka. Nakon nekog vremena, prestao se

baviti s tim poslom prevoženja robova i otišao u Englesku gdje je postao

gorljivi protivnik robovlasništva.

Isto tako, VOĐEN MILOŠĆU BOŽJOM, postao je i svećenik, svjedočeći

za ONOG KOJI GA JE SPASIO.

Pred kraj života je i oslijepio no, tada je spoznao, ljepotu onih prekrasnih

riječi: "BIJAH SLIJEP A SADA VIDIM" gdje je svjedočio da nekad kad

je imao fizički vid, zapravo nije ništa vidio što se događa u njegovom

životu i u životima drugih oko njega. A sada, kada je izgubio fizički vid,

dobio je ona duhovni kojim je mogao spoznati bogatstvo duhovnog

svijeta koji nas okružuje.

Cijeli njegov život, životi mnogih od nas, mogu biti opisani ovom

pjesmom za koju se smatra da je riječi on napisao a za samo melodiju se

ne zna tko ju je komponirao.

Pjesma kojom je slavio GOSPODINA BOGA, i kojom danas i mi to

činimo:

MILOST

John Newton, Virginia Harmony

Milost koja sve vodi nas,

daje snagu i mir.

Oživjela je život moj,

bijah slijep, a sad vidim.

Vrijeme teče, prolazi sve,

milost nam Bože daj,

da živeći ne umremo,

da svjetlo budeš nama.

Sve pjesme naše za Te su

i molitve naše,

spasi, o Oče, narod svoj,

nek' milost vodi nas!

ALELUJA, ALELUJA, ALELUJA,

ALELUJA,

ALELUJA, ALELUJA, ALELUJA,

ALELUJA.

Prekrasna pjesma čije su me riječi i melodija mnogo puta dirnule i

rasplakale.

A sada vidim i zašto, po tome kako je nastala ova pjesma.

Drugi dragi čovjek o kojem je jutros pričao naš dragi kapelan, bio je

biskup SVETI NIKOLA, čiji se blagdan danas slavi.

I rekao je da je on bio biskup u jednom gradu. A u tom gradu, živio je

jedan čovjek, koji je najprije bio bogat, radio na kraljevskom dvoru, a

onda ostao bez posla i postao siromašan.

U tom svojem jadu, još je bio jadniji jer je imao tri prekrasne kćeri, koje

nije mogao udati jer nije imao novaca.

I tako, u toj neimaštini, on se počeo koristiti sa ljepotom svojih kćeri kako

bi došao do nekog prihoda.

SVE JE TO PRATIO, KAO DOBAR PASTIR STADA KOJEG MU JE

GOSPODIN DAO, I BISKUP NIKOLA.

I vidjeći patnje te obitelji, odlučio im je pomoći u skrovitosti. Pa se jedne

noći došuljao do njihove kuće i kroz prozor im ubacio jednu malu vrećicu

zlatnika.

Drugo jutro taj čovjek je pronašao na podu vrećicu zlatnika. I nije nikako

mogao dokučiti od kuda oni tu.

No, odlučio je da će s tim novcima oženiti jednu od svojih kćeri. Tako je i

učinio.

Onda je opet jedne noći, biskup Nikola ubacio i drugu vrećicu zlatnika

kroz prozor u sobu.

I taj čovjek opet nije mogao saznati od koga su ti zlatnici ali je odmah

odlučio da će s tim novcima udati i drugu kćer.

Poslije udaje i druge kćeri, taj čovjek je odlučio da će sada stražariti u

sobi jer se nadao da će taj dobročinitelj i treći puta mu pomoći pa je htio

saznati tko je on kako bi mu zahvalio.

I naravno, SVETI BISKUP NIKOLA, jednu večer je donio i treću vrećicu

zlatnika i tada ga je prepoznao taj čovjek.

DA JE NJIHOV DOBROČINITELJ NJIHOV BISKUP NIKOLA.

I brzo se tim krajem, i šire, raširila ta prekrasna priča o dobročinstvu,

samozatajnom i poniznom.

I svi su slavili BISKUPA NIKOLU. I KOJI JE KASNIJE PROGLAŠEN I

SVETIM.

A KROZ SVE TO SE NEMJERLJIVOM SLAVOM PROSLAVIO U

GOSPODIN BOG NA NEBESIMA.

I rekao je naš dragi kapelan na kraju svoje

propovijedi da neka i mi slijedimo primjer

SVETOG NIKOLE BISKUPA, NEKA

IMAMO DUHOVNE OČI DA PREPOZNAMO

MEĐU NAMA ONE KOJIMA JE

STVARNO POTREBNA POMOĆ.

A JA BIH JOŠ SAMO DODAO DA SVE

NASTOJIMO UČINITI UZ ČIM MANJE

FANFARA I SAMOHVALE NEGO ONAKO

KAKO JE TO UČINIO SVETI NIKOLA.

U VELIKOJ LJUBAVI PREMA ONOM

KOME ĆEMO POMOĆI, PONIZNO I PO

MOGUĆNOSTI SAMOZATAJNO.

JER SVET JE I PRESVET GOSPODIN NAŠ

BOG.

SVETO JE IME NJEGOVO.

I BESKRAJNA JE NJEGOVA MILOST ZA NAS

LJUDE.

SVET I PRESVET MOJ LJUBLJENI BOŽE,

OČE, SINE I DUŠE SVETI.

SVET I PRESVET.